

اوليور ټويست

د چارلس ډکنس اثر

اوليور ټويست" نومي ناول په انگرېزي ژبې ۱۸۳۸ م کې چاپ شو. د دې ليکوال چارلس ډکنس په ۱۸۱۲ م کې زېږېدلی او دا يې دويم ناول و. د ده کيسې او ناولونه د ټولنې د اصلاح لپاره نوم لري. ډکنس خپل ماشومتوب په بې وزلۍ کې تېر کړی و او د ده پلار چې پورونه يې نشو ورکولې د خپلو اولادونو سره څو کاله په بندي خانې کې تېر کړل. هم دا وه چې ډکنس د غريبو خلکو د ژوند حال ډېر ښه بيان کړی دی. هغه د ژورنالست په حيث د لندن د يو مجلې لپاره ليکنې هم وکړې او وروسته يې څو ناولونه نور هم وليکل. " اوليور ټويست" د يو ماشوم کيسه ده چې د نولسمې پېړۍ په لندن کې بې سرنوشته گرځي، د خيرات خورو او غلو لاس ته لوېږي او اخر يې قسمت بدلېږي.

کيسه

دنولسمې پېړۍ دانگلستان په ساحلي ښارونو کې د سمندري بېړيو د جوړلو کارخانې لرلې. دلته د مزدورانو لپاره استوگن ځايونه او د دوي د کورنيو لپاره لېليې وې. به دې لېليو کې د اوسېدونکو د څر ښيگړی ليار د کليسا له خوا مرسته کړه. مېرمن د نرسۍ لپاره د ماشوم په مرسته هم ورسره پېښه. يوځل چا يو همېرمېنه چې ماشوم يې په گېډه و، په خوار حال يوې لېليې ته راوستله. پخوا له دې چې يو چا له هغې د کور او د کلي پوښتنه کړې وي، د شپې يې ماشوم وزېږېدو. د کليسا يو طبيب ورته راوستل شو او هغه چې د ماشوم حال وليدو نو وي ويل چې دا ساه نه اخلي.

هغې نرسۍ چې د طبيب سره يې د مور او ماشوم ساتنه کوله، ترې پوښتنه وکړه چې اوس څه وکړي. طبيب ورته يو شين بوتل کې دارو ورکړل چې

شيبه شيبه وروسته يې د ماشوم خلې ته وروڅخوي، گوندي که دی د ساه اخستو جوگه شي. بيا يې وويل چې د ماشوم پر ځاي بنځي ته دی پام وکړي او که دا په هوش کی شوه نو د کورنۍ په اړه يې معلومات وکړي. د بنځي په لاس د واده گوته نه وه او طبيب هڅ ووهلو چې هغې به يو چا سره نامشروع اړيکې ساتلي وي او بيا يې پريښوده.

طبيب ډوډۍ ته ولاړو نو نرسه د هغې بنځي سره کښيناسته او ماشوم ته يې گرمې جامې ورواغوستې بيا يې هغه ته د دارو ورکولپېل کړل. دا چې ماشوم د شته منې کور و او که د يو بې وزله سړي زوی و، د نرسې لپاره مهمه نه وه. د هغې دنده د ماشوم او د هغه د مور ژوند ژغورل و. هر څو شيبو کی به هغې مور ته هم وکتل چې شيبه تبه يې وه. نرسې په يوې دوسيې کی د ماشوم نوم اوليور تويست او د ولدیت په خانه کی يې وليکل، "يتيم" څو ساعته وروسته هغه بنځه مړه شوه خو ماشوم يې ژوندي پاته شو. د ليليې يوه مېرمنه چې خپل اولادونه يې هم لرل د اوليور سرپرسته وټاکل شوه. هغې ماشوم په کمبل کی تاو کړو او کله چې به يې ژړل نو پي به يې ورله ورکړل. يو څو کسانو پکی داو طلب د يتيمانو او کونډو پوښتنه کوله او د دوي اړتياوې به يې پورا کولې. خو د اوليور سره تر لسو مياشتو بې انصافي کېده. د هغه د برخې پي به نورو واخستل او ده به د ولورې د لاسه ټوله ورځ ژړل. يو څو کسانو د ده د حالت په اړه کليسا ته خبر ورکړو او دوي کسان ورواستول چې پلټنې وکړي. د ليليې څو کسان وگواښل شول او لږ وخت لپاره اوليور ته د خپلې برخې پورا پي ورکړي کېدل خو بيا هم هغه پخواني حال شو، تر څوچې دی د دريو کالو شو او د ليليې د نورو ماشومانو سره به ټوله ورځ په منډو و. د کليسا مشر د ده په حالت خواشيني شو او يوه ورځ يې پېښله وکړه چې هغه دی څو ميله ليري حکومتی يتيم خانې ته ورواستول شي. هلته د ماشومانو پالونکي مېرمنې "مان" هوبنياره بنځه وه او پوهېده چې ماشومانو ته کوم خواږه پکار ول. د يتيم خانې مشرې ته د هر ماشوم لپاره ټاکلي پېسې ورکړل کېدې چې زياته

برخه به هغی خپل جیب ته اچولو او مېرمنې مان ورته هيڅ نشو ويلې. د کليسا له خوا معاینه کوونکي چې به يتيم خانې ته ورغلل نو هغوي به د ماشومانو او د کوټو د صفای جاج اخستو. د دې معاینې نه وړاندې د مشرې په امر مېرمنې مان به ماشومان ولامبول او پاکۍ جامې به يې ورته په غاړه کړې، وېښته يې رمنځ او نوکونه به يې پریکړي و. خو وروسته به بیا بد حال و. کله کله به یو طبیب د ماشومانو روغتیاي معاینې ته ولاړو نوپام به يې شو چې ماشومان خوار زواکي و. هغه به مشرې ته گواښ وکړو نو دې به څو ورځې ماشومانو ته ښه خواړه ورکړل خو بیا به هم هغه حال و.

تر نهو کالو اولیور تویست په دی لیلیه کی لوېدو خو نه يې د پلار درک معلوم شو او نه څوک د ده د مور له نوم خبر و. دی اوس نور په لیلیه کی نشو پاته کېدې اود کليسا یو چارواکي ښاغلي " بمبل " امر وکړو چې دی به په کارخانه کی د خپل عمر د نورو ماشومانو په څیر کار زده کړي. مېرمنې مان، اولیور راوبللو او ورته يې وویل چې ښاغلي بمبل ته سر ټیټ کړي. بمبل ترې وپوښتل چې ما سره څې نو اولیور ژر د هو لپاره سر وخوځوو خو بیا پېمېرمنې مان ته وکتل او پوښتنه يې وکړه چې ادی به راسره وي که نه؟ بمبل ورته وویل چې هغه نه شوه تلې خو وروسته به يې لیدو ته راځي.

میرمن مان د ده مخ لاسونه ووينځل او د تلو پر وخت يې څو څو واری ښکل کړو. په یوه غوټه کی لږه اوچه ډوډۍ او څه کوچ ورته ورکړل او بیا يې ورته نصیحت وکړو چې د مشرانو خبره دی مني. اولیور د بمبل سره روان شو نو سترگی يې له اوبښکو ډکی شوې، سره له دی چې هغه دمېرمنې مان له خلي چرته د مینې خبره نه وهاورېدلی خو اوس له يتيم خانې چې روان و نو خپلو ملگرو پسې خفه و. نیم ساعت مزل نه وروسته دوي یوې ودانۍ ته ورسېدل او اولیور يې یوځای کېښولو. هغه له خپلې غوټې نیمه ډوډۍ او کوچ خورلي او سترې و نو غونډ موند هم هلته پر زمکه ویده شو.

د ده په سره چا يوه لښته راخلاصه کړه نو دی راوینښ شو. د بمبل په بله لښته چې د ده ملا ته یې ټکان ورکړو، دی نېغ ودریدو. اخوا دېخوا یې کتل چې څه ووشو. بمبل دی یوې لوی او سپینې کوتې ته بوتلو. هلته اته لس چاغ سړی د یو میز چاپېره ناست و. د میز په یو سر په یوې لوري چوکی یو غټ سړی چې مخ یې گول و ناست و. بمبل ورته وویل، سر ټیټ کړه نو اولیور هم هغسی وکړل. یو کس تری وپوښتل، ستا نوم څه دی. اولیور د دومره سړو په لیدو سخت وارخطا و خو بمبل ورته په ملا یو سخت گوزار ورکړو نو ده په چیغه وویل اولیور.

چاغ. ای هلکه. خبر یې چې ته یو یتیم یې؟

اولیور. هغه څه وي؟

یو سړی. دا بی عقل دی. هلکه، ته نه مور لری او نه پلار. ستا پالنه د کلیسا له خوا شوی ده.

اولیور. (په ژړا) او زه خبر یم.

چاغ. نو ته اوس ژاری ولې؟ ته د شپې عبادت کوی او هغو خلکو او کلیسا ته دعا کوی چې ستا پالنه یې کړی ده؟

اولیور. دعا!!! عبادت!!! هو،،، هو،،، هو صېب.

سړی... ښه نو اوس ته یې دلته راوستی چې انسان درنه جوړ شي او کسب هم ورسره زده کړی. سبا سهار له شپږو بجو به ته د پرو (رسیو) لپاره د سڼو نه تارونه بیلوي.

اولیور هیڅ خبر نه و چې سڼ څه وي او له هغې څنگه تارونه بیلېږي. هغه په دی هم خبر نه و چې عبادت څه وي او کلیسا ته څوک څنگه دعا کوي. بمبل رخصت شو او یو بل سړی دی په منډه یو لوی تالار ته راوستو چې بی شمیره هلکان پکې په کار بوخت و. اولیور د یو هلک نه د تارونو د

بیلولو چل زده کړو او په کار لگیا شو. یوه بله کوټه چې د پخلنځي په سر کی جوړه وه د لرگي اوږدی چوکۍ پکې ایښي وې. هر یو هلک خپله د میسو کاسه او کاشوغه لرله. د ږوډۍ پر وخت دوي به وار په وار یو باورچي (اشپز)، چې دوه چاغیمبرمنډي به ورسره مرستی ته ولاړی وې، مخې ته ودرېدل چې ددوي په کاسو کی به یې اوگره (دلیه) یا بنوروا اړوله. نه دا کاسی او نه قاشوغی وینځل کېدې. هلکانوله دې کاسو هر څه چې وخورل نو په گوتو به یې وځټل او بیا به یې قاشوغه دومره تاو کړه چې هغه کاسه به پری پاکه شوه. کله د ږوډۍ یوه یوه ټوټه د دوي برخه وه خو د اولیور په شان د وړو هلکانو نه به دا ږوډۍ لویو هلکانو وتښتوله نو دوي به اوږي پاته شول.

دری میاشتي نه وې تېرې چې د ولوري د لاسه اولیور کمزوري شو. اخر یو هلک چې پلار یې دکان لرلو، ټولو ته وویل چې که د دوي د ږوډۍ برخه زیاته نشوه نو یوه شپه به ویدو کی تر ټولو کمزوري هلک وځوري. په دی خبره ټول ووېرېدل او هلکانو پخپلو کی فېصله وکړه چې په بله ورځ به د باورچي نه د نوري ږوډۍ غوښتنه وکړی. تر ډېره وخته دوي یو بل ته وویل چې ته به مشر ته وواي، بل به وویل، چې ته ورته ووايه، ځکه ټول د چاغ باورچي اود ده دوو مرستیالانومبرمنډو نه وېرېدل. اخر اولیور ته وویل شول چې سبا د ږوډۍ پر وخت به دی له باورچي نوره ږوډۍ وغواړي.

په بل مابنام هلکان ږوډۍ ته کښیناستل او یو یو به باورچي ته تلو او اوگره به یې رااخیسته. په څو شېبو کی هر چا خپله کاسه تشه کړه نو هلکانو اولیور ته وکتل. د ده سره جوخت ناست هلک ورته په پوښتی کی ځنگل ورڅښ کړل او مخامخ ناست ورته سترگی برندی کړی. اولیور ورو غوندی له خپل ځای راپاسېدو او د تشي کاسی سره د باورچي په لور روان شو. د لوي ډېگ مخی ته ودرېدو او باورچي ته یې په کمزوري غږ وویل، محترم، زه نه يم مور شوي، لږه نوره ږوډۍ راکړه.

باورچي ښه تکره سړی و خو د دې خبری په اورېدو رنگ يې ژیر شو. ده هک پک ماشوم ته کتل چې د خپلې کاسی سره ورته ولاړ و. ده مرستیالېمېرمنې لکه چې فالج وهلی وی اوژی یې بندې شوې. باورچي وویل، څه... دی وویل... اولیور خپله خبره تکرار کړه. باورچي سمسئ راواخسته او د اولیور سر ته یې ونيوله خو د وهلو پر ځای یې دې له لیچو ونيولو او یوه زوره وړه کړیکه یې ووهله چې په اورېدو یې هلکانو غوږونو ته گوټی یوړی.

د کارخانې د چارواکو د بورډ غړي د میز چاپېره ناست و چې ښاغلی بمبل وارخطا دننه ورغلو او ناستو کسانو ته یې وویل، زهډېر معذرت غواړم ښاغلیو چې اولیور د نوري ډوډۍ غوښتنه وکړه. ټول سړي د دې خبری په اورېدو هېښ شول او یو تن وویل، دا د نه منلو خبره ده، چې ماشوم خپله ډوډۍ وخوړه او بیا یې نوره وغوښته. بمبل وویل، صیب هم داسی ده. یو بل کس چې سپین واسکت یې اغوستی و، وویل، دا هلک به یوه ورځ غرغره شي. ورپسې یو اوږد بحث وشو او په پایله کی اولیور کوټه قلقي کړی شو.

په بله ورځ د کارخانې په لویه دروازه د مشر له خوا په کاغذ لیکلې امر سلېخ کړی شو چې که هر څوک د اولیور ټویست نومي هلک له کلیسا نه اوږل غواړي نو هغه ته به پینځه پونډه انعام ورکول کېږي.

اولیور په تیاره کوټه کی ټوله ورځ په ژړا تېره کړه او د شپې یو دیوال سره یې سر ولگوو او ویده شو. په بل سهار دی له کوټې وویستل شو او په انگن کی لگېدلې د یخو اوبو پمپ ته یې بوتلو چې مخ لاسونه وویځي. ښاغلی بمبل د ده په سر ولاړ و او ستغې سپوری یې ورته ويلي. بیا د ډوډۍ خونې ته یې بوتلو او د ټولو هلکانو په وړاندې یې په لښته ووهلو چې نور تری عبرت واخلي. د یو څه خواړو وروسته دی بیا په کوټه کی بند کړی شو او یوه اوونۍ هم دغسی تېره شوه

په دی ښار کی یو بخاري پاکونکی هم اوسېدو چې هره ورځ د کارخاني مخي نه به تېریدو راتېریدو. ده په دروازه لیکلي اعلان ولوستو چې د اولیور نومي هلک په اړه و، خو ورسره د پینځو پونډو ورکړه د ده خوښه شوه. دی پور اوړی و اوپېسو ته یې اړتیا وه. ده خپل خرگادې یوی خوا ته ودروو او خر یې په لښته ښه ووځلو. دروازی سره د بورډهغه غړی ولاړ و چې سپین واسکت یې اغوستی و. ده د خر حال ولیدو نو وموسیدو چې د اولیور لپاره هم دغسی یو کس پکار و. کله چې بخاري پاکونکي د هلک په اړه وپوښتل نو ده دننه بوتلو. د بورډ غړو فېصله وکړه چې اولیور به هغه ته وسپاري خو د پینځو پونډو پر ځای یې ورته درې نیمو پونډو ورکولو ته غاړه کېښوده.

د اولیور د کوتې دروازه خلاصه شوه او ده ته د مخ لاس وینځلو وروسته یو پاک کمیس ورکړی شو. بیا د ده مخی ته د اوگرې ډکه کاسه او پورا ډوډی کینودل شول چې وې خوري. د اولیور په سترگو کی اوبنکې راغلي ځکه ده فکر وکړو چې د خواړو وروسته به دی غرغره کړی شي. هغه داسی اورېدلي و چې کله یو بندي غرغره کيږي نو هغه ته په وروستي ځلېږ ښه خواړه ورکوي. ښاغلي بمبل ورته وویل ، بس اوس سترگی ځان له مه سری کوه او ډوډی وخوره، ته به د کسب د زدکړی لپاره شاگردی کوي. اولیور د دی خبری په اورېدو حیرانه پاته شو.

له ډوډی وروسته بمبل او اولیور د یو قاضي مخی ته ورغلل او په لاره بمبل ورته وویل چې دی هڅه وکړي چې خوشاله ښکاره شي او کله چې قاضي تری پوښتنه وکړي چې ایا دی د بخاري والا شاگردی ته غاړه اړدي نو ورته "آو" وواي. دوي یوی لوی ودانی ته ولاړل او اولیور یې هلته په یوی کرسی ځان له کېښولو. نیم ساعت وروسته بمبل دی یو لوی تالار ته بوتلو چې د شیشي کړکی یې لرلې. هلته ډېرې چوکۍ وې او په یو لور ځای کی دوه سپین ږيري ناست و چې په وېښتو یې سپینه دوره غوندي پرته ښکاریده. یو سړي اخبار ولوستو او د بل مخی ته یو ژیر کاغذ پروت

و چي عينکې په سترگو يې ولوستلو. ده سر راپورته کړو او اوليور ته يې وکتل. بيا يې پوښتنه وکړه، دا هغه هلک دی؟ بمبل وويل، هو هم دغه دی، هغه اوليور ته وويل چې سړي ته دی سر ټيټ کړي نو ده هم هغسې وکړل.

قاضي. داسې ښکاري چې هلک د بخاريو پاکولو سره علاقه لري.

بمبل. دومره يې خوښېږي چې حد نه لري. که مونږ سبا يو بل کسب ته کښولو نو دی به ترې وتښتي.

قاضي. دا بل کس چې هلته ناست دی، لکه چې د ده استاد دي؟

بمبل. هو صيب، دی بخاري پاکوونکی دی.

قاضي. گوره خانه. دا ماشوم ستا پر غاړه دی او بايد ته ورله ښه ږوې او جامې ورکړې.

سړي. زه به يې د خر په شان ساتم...زما مطلب دی ښه ږوې به ورله ورکووم.

قاضي. ته راته ناولوستې او کلي وال ښکاري خو ايمانداره هم يې.

سړي. زه هيله لرم چې داسې ووسم.

قاضي. زه د هلک نه يو څو پوښتنې لرم. ماشومه، ته ولې داسې ژير او کمزورې ښکاري؟ څه چل دی، ته خو ژاړی. ما ته ووايه او وپېږه مه.

اوليور. (په ژړا) ما بيا هغه توري کوټي ته مه بيايي. مړ می کړی خو زه بيا هغه کوټي ته نه ځم.

بمبل. محترم دا ټول يتيمان خو تاسو پيژنئ چې څومره مکر کوي. دوي د ډب دي.

قاضي. ته غلي شه او تر څو چې ما نه وي ويلي ، هيڅوک به خبره نه کوي. دا ماشوم په بد حال دي. رنگ يې زير دي او خوشاله نه ښکاري. نو په دې اساس مونږ د ده د شاگردۍ اسناد ردوو. مونږ دې بخاري پاکونکي ته نشو ورکولي.

بمبل. محترم قاضيانو، ستاسو فېصلي ته درناوی کوو. اوس امر وکړئ چې په دې هلک څه وکړو.

قاضي. بيرته يې کارخاني ته يوسي ، ښه خواږه ورله ورکړئ او ښه چلند ورسره وکړئ.

خو په بله ورځ د کارخاني په دروازه هغه اعلان بيا خلکو ولوستو چې يو ماشوم که هر څوک غواړي د پينځو پونډو سره يې اوري شي.

د بورډ غړو دا فېصله وکړه چې اوليور دې په يوې وړې تجارتي بېړۍ کې په کار وگومارول شي. د دې لپاره يې بمبل ته وويل چې په بندر کې دې پوښتنې گروپونې وکړي. بمبل يو مړي خښنونکي پيژندلو چې "سوربري" نوميدو. هغه ته يې د اوليور خبره وکړه خوسوربري وويل چې پينځه پونډه بېړۍ پېسې نه وې او داسې هلک چې څه کسب يې نه و زده، د ده لپاره بېکاره و. خو بمبل ورته وويل چې هلک به ورته گټه ور تمام شي. اخر سوربري ورته غاړه کېښوده او بمبل هغه د بورډ غړو ته بوتلو.

په هغه ماښام اوليور بيا له کوټې وويستل شو او بمبل له ځانه سره بوتلو. د سوربري د کار ځاي ته له تلو وړاندې چې بمبل د هغه مخ ته وکتل نو اوبښکې پرې روانې وې. بمبل ورته وويل چې ده سخته ناشکري کوله چې د نورو هلکانو په پرتله د يو نوي کسب زدکړی ته روان و. ده ته يې وويل چې نور به دې د سوربري شاگرد وي او که د هغه خبره يې وونه منله نو په سمندري بېړۍ کې به يې ليري وطن ته ورواستوي.

سوربري د خپل کور دروازی اوکړکی ترلې وې او په یو کاغذ یې څه لیکل. د بمبل په لیدو یې دوسیه بنده کړه او اولیور ته یې وکتل. بیا یې خپلې مېرمنې ته ناره کړه. یوه نرۍ نروچکي بنځه راښکاره شوه نو سوربري ورته وویل، داهغه هلک دی چې ما درته ویلي و. بنځې په حیرانتیا وویل، دی خودېر وړوکی دی. خو مېره یې وویل چې دی به ژر لوی شي. بنځې هغه د کوتې په بل سر کی یوې دروازی ته ورتېله کړو چې دوه دری پونۍ ښکته یوې کوتې ته وتلی وه. په دی کوته کی د اولیور نه لږه لویه یوه جینې ناسته وه. بنځې ورته د بره نه د شارلېت نوم واخیستو او وی ویل چې د پاتې غوښې نه یو څه دی هلک ته ورکړي. اولیور دومره نهری تېری کړی وې چې د خواړو په لیدو یې بل خوا نه کتل او په یوه شېبه کی یې د غوښې قاب تش کړو.

د سوربري مېرمنې ورته وویل چې دی به د شپې په لوی کوتې کی د یوې تختې لاندې ویده کيږي او ډیوه یې ورته په لاس کی ورکړه. دا لویه کوته د ښاغلي سوربري د کار ځای و او پکی یوې خوا ته د لرگي تابوتونه ایښي و. په ځینو تابوتونو کی مړی هم پراته و. اولیور ډیوه په یو میز کېښوده او د دې په تته رڼا کی یې چار چاپېره ولیدل. په کوته کی د مړو بوي خپور و او د اولیور توشک چې په کومه تخته هوار کړی شوی و، هغه ورته د قبر په شان ایسېده. خو دی دومره ستړی و چې هیڅ یې وونه ویل او پخپل ځای پرېوتو.

په بل سهار یو چا د هغه کوتې بهرنۍ دروازه په زوره زوره ډبوله او اولیور د دې د غږ سره راپاسېدو. ده ژر ورته تمبه پرانسته نو وی لیدل چې یو لوی هلک ورته ولاړ و. دی د سوربري مشر شاگرد و او اولیور ته یې وویل چې له نن نه به د هغه هره خبره مني. بیا یې ده ته یوه لته راخلاصه کړه او د کړکیو د پرانستو امر یې وکړو. اولیور ژر ټولې کړکۍ پرانستې نو د سوربري مېرمنې ورته ناره کړه. دی او هغه لوی هلک چې نوح نومیدو دننه ورغلل. شارلېت بخاري بله کړی

وه او نوح ته يې وويل چې د ده لپاره يې د سوربري د نارۍ نه د غوښې يوه ټوټه ساتلې وه. بيا يې اوليورته وويل، ته دا سره ږوږۍ واخله، ورشه په هغه صندوق كېنه او د چايو سره يې وخوره.

هم دغسې درې مياشتې واوختې نو يوه ورځ ښاغلي سوربري د خپلې مېرمنې نه پوښتنه وكړه، څه فكر كوي اوليور اوس د ځانه سره د مړو په كاروبار كې واچوم. دې كولى شي چې د ماشومانو مړي ولېږي. هغې ورته خپله غوښې څرگنده كړه. په هغه ورځ بمبل راغى او د يوې ښځې د مړي او جنازې د انتظام لپاره يې ورته وويل. اوليور د بمبل په راتلو دومره ووېرېدو چې ځان يې ورك كړو. خو دې په قهر و، اوليور ته يې هيڅ وونه كتل او له هغه ځايه ووتلو. سوربري، اوليور د ځانه سره كړو او دواړه د ښار هغې برخې ته ورغلل چې كوڅې پكې تنگې او كورونه يې واړه و. دوي د يو كور مخې ته ودرېدل او دروازه يې وږېوله نو د ديارلسو څوارلسو كالو يوې جينۍ ور پرانستو. دننه په كوټه كې اورنه و بل، خو يو سړى د بخارۍ مخې ته او د كوټې بل سر كې يوه ږوږۍ ښځه د څو ماشومانوسره ناست و. د دې كوټې نه وراخوا له دروازې بلې خوا ته بله كوټه وه چې په فرش يې يو وجود د كمبلې لاندې ايښى و. اوليور پوهه شو چې د كمبل لاندې مړې پروت و نو له وېرې وږېرېدېدو او د خپل بادار سره جوخت ودرېدو. سوربري د مړي لورته گام واخستو نو د بخاري سره ناست سړي په زوره وويل، "كه خپل خبر غواړى نو مه ورنږدې كېږه"

سوربري د داسې حالاتو سره بلد او د سړي خبره يې له پامه وغورځوله. دې چې مړي ته نږدې شو نو سړي بيا وويل، ته دا په خاورو كې نشي خښولې. په دې كې هيڅ نه دي پاتې. د قبر چينجي به ورباندې ماړه نشي. سوربري د خپل جيب نه د كچ كولو فيتله راوويستله او د مړي سره جوخت كېناستو. هغه سړى راغې او وې ويل، دا ولورې ووژله، د دې تبه وه خو نه يې اور لرلو او نه رڼا. دا په تياره

کی له مونږه ولاړه، د خپلو ماشومانو خبرې يې نه ليدلې خو د دوي نومونه يې يادول. ما په کوڅو کې د دې ماشومانو لپاره خیر غوښتو خو خلکو زه بندي خانې ته ورواستولم. زه چې بیرته راغلم نو د دې ځنګدن و. دا د ولوري د لاسه مړه شوه.

هغه سړي په چيغو چيغو ژړل، پر زمکه ورغړیدو او له خپلې بې ځگ راوتلو. په دې وخت کې ماشومانو هم ژړاپېل کړه خو زړې ښځې غلې کړل. بیا دا ولاړه او په زمکه پروت سړی يې راپورته کړو او سوربري ته يې وویل، "دا زما د لور مړی دی. وگوره، ما دا زېږولي وه او زه تر اوسه ژوندی گرځم، خو دا مړه ده. د خدای کارونه وگوره، ژوند داسی دی لکه یوه ډرامه. یوه ډېره ښه المیه ډرامه. ښځې په زوره وځانډل او سوربري ته يې وویل، شش...شش... صبر وکړه. دا به نن شپه څښوي او که سبا... یا بل سبا....ته خبر يې چې زه به د دې جنازې سره ورځم. ما ته یو لویه او گرمه چپنه راوړئ. د دې د رخصتولو نه وړاندې ښه کیکونه او شراب راوړئ. ښه زه که کیکونه نه وي، یوه اوچه ږدوی او یوه کاسه اوبه راوړئ. بیا يې سوربري د لستونې نه ونيولو او وي ویل، مونږ ږدوی وخورو؟ هغه تری راپاسېدو او وي ویل، هو، هر څه چې مو خوښه وي وکړئ. اولیور يې د لاسه ونيولو او له کوره بهر ووتلو.

د مړو لمبولو او د جنازو د تیارولو په کار کې اولیور د شاگرد په توگه یوه میاشت تېره کړه نو ښاغلي سوربري تری هیله پیدا شوه. په ښار کې د شري وبا گډه وه او ډېر خلک او په تېره ماشومان پری لوی شمیر کې مړه کېدل. د سوربري کاروبار ښه روان و او اولیور اوس د مړو د خپلوانو ژړا ته به دومره نه خفه کېدو. ده د مرگ او ژوند تر منځ د انسانانو خوي خصلت وویېژندلو. د یوی شته مني مېرمنې یا سړي د جنازې پر وخت د ده اولادونو او یا نږدې خپلوانو د خلکو په وړاندې چې به څومره واوبلا جوړه کړی وه، وروسته پخپلو کې سره کېناستل نو دومره به خوشاله و چې

هغه ژړا ورته يوه ډرامه ښکارېده. کونډو به د مېړه په جنازه ځان داسې جوړ کړی و لکه چې واده ته روانې وي.

خو اوليور تر څو مياشتو د نوح له بد چلند سره لاس او گرېوان و. د هغه له کبله، شارلېت به هم ورسره بده وضع ساتله او د مېرمن سوربري خو اوليور سخت بدې شو ځکه ښاغلي سوربري د ده د کار صيفت کوو. يو ماښام اوليور او نوح د ډوډۍ لپاره په ميز ناست و او د دوي تر منځ د غوښې يوه لويه ټوټه د خواړو لپاره ايښې وه. نوح د دې زياته برخه وخوړه او په خبرو کې اوليور ته يې بد رد ويل چې دې وژاړي. خو اوليور په صبر د ده خبرې اورېدې. اخر نوح ورته وويل، "ستا مور څنگه ده؟" اوليور وويل، "هغه مړه ده او ما نه نوري پوښتنې ونکړې." د ده په سترگو کې اوبښکې وې. نوح يوه سندره زمزمه کړه او بيا يې وويل، "هغه څنگه مړه شوه؟" اوليور وويل، "د زړه د لاسه او نور رانه مه پوښته." نوح وځانډل. "مور دی لکه چې بل مېړه غوښتو."

د اوليور مخ سور شو، راپاڅېدو، کرسی له يې يوه لټه ورکړه او نوح سره ونښتو. ده ته يې په خېټه کې دومره په زوره لټې ورکولې چې دی رانسکور او شارلېت ته يې چيغې وهلې چې اوليور يې وژني. هغه په منډه راغله او پخپل پورا زور يې اوليور له نوح ليرې کوو. ورسره يې ښکښلی هم کولی خو دوي يې نشو خلاصولی. مېرمن سوربري چې چيغې واوريدې نو هغه هم رادننه شوه. د شارلېت په مرسته يې اوليور د نوح له مړۍ نه بيل کړو. په رابښکلو يې گودام ته بوتلو او ور يې کلک کړو. مېرمن سوربري په چيغو اوليور ته بد رد ويل او کله چې شارلېت ورله اوبه ورکړی نو شکر يې وويستو چې نوح ژوندی و. شارلېت وويل، شکر وباسه چې مونږ ټول ژوندي يو. مېرمن سوربري وويل، زما مېړه داسې د لارو کوڅو هلکان چې راولي نو هم دا حال به وي. خو اوس څه وکړو، سړی په کور کې نشته او دا وحشي به په لتو د گودام دروازه ماته کړي.

شارلت وويل، "پوليس به راوغواړو." خومېرمن سوربري وويل، "نه... نه... نوح ته په منډه ورشه اوښاغلي بمبل ته خبر ورکړه. ورته وايه سمدلاسه راشه." نوح د ويښتو په سمولو د کارخاني په لوري روان شو. هلته بمبل د ده په ليدو پوښتنه وکړه نو نوح په ژړا ورته وويل چې اوليور د ده د وژلو هڅه کړې وه. په دې وخت کې په سپين واسکت کې هغه سړی رابنکاره شو چې د اوليور په اړه يې ويل، دې به يوه ورځ غرغره کېږي. بمبل ورته وويل، ستا وړاندوينه په ريښتيا کېدو ده، نن اوليور دې هلک او د يوې جينې د وژلو هڅه کړې ده. نوح ورزياته کړه او د يوې مېرمنې هم. سړي وپوښتل، ستا بادار څه شو. نوح وويل، هغه له نيکه مرغه بهر دی که نه اوليور ويل چې سوربري به هم وژني.

په سپين واسکت کې سړی موسکې شو، نوح ته يې يوه سيکه په لاس کيښوده او وې ويل، تهېر بڼه هلک يې. بيا يې بمبل ته يوه شنه لښته په لاس کې ورکړه او وې ويل، ورشه، هر څومره چې دې وس رسېږي، وې وهه. که سوربري راغلو نو هغه ته هم ووايه چې هلک دی وډبوي. اوليور د گودام په دروازه لټی وهلې خو سوربري تر هغې نه و راغلی. بمبل د هغه مېرمنې ته وويل، دا د غوښې زور دی. تاسو دی هلک ته ولې دومره غوښه ورکوي چې اوس د غويي په شان پري يې شلولې دي. په دې وخت کې ښاغلي سوربري هم کور ته راغلو او د دې جنگ ټوله کيسه يې واوریده. هغه دوي ارام کړل، د گودام ور يې پرانستو او اوليور يې رابهر کړو.

مېرمن سوربري. د ده علاج دا دی چې يوه ورځ يې په تياره کوټه کې بند کړو او ډوډۍ ورله ورنکړو، پخپله به سم شي.

سوربري. بس دی اوليور. ته بڼه هلک يې. ته ولی وهل ټکول کوي.

اوليور. ده ما ته د مور ښکښله وکړه.

مېرمن. نو څه چل ووشو؟ اي نمک حرامه. ستا مور ته بايد ښکښل
ووشي. هغه د دې وړ ده.

اوليور. نه... هغه د دې وړ نه ده. دا دروغ دي.

ميرمن. (په ژړا) اي سړيه... زړه دى يخ شو چې دى دوه لويشتي هلک
زما سپکاوي وکړو. ستا دى خداي خانه خرابه کړي.

دمېرمن سوربري اوبښکې د هغې د ميرمه لپاره د زغملو نه وې او هغه
اوليور پخپل دفتر کې بند کړو. کله چې اوليور ځان له شو نو د ټولو
خبرو په اړه يې چرت ووهلو. بيا په زمکه پرېوتو او په چيغو چيغو
يې وژړل. ديدېر وخت هم هغسې پروت و. په طاقچه کې ديوه بله
وه او د دى په تته رڼا کې يې چاپيره کتل او غوړ يې نيولې و. کله
چې ټول ويده او غرونه غلي شول نو ده کړکې خلاصه کړه او بهر
يې وکتل. شپه تياره او يخه وه او په اسمان کې يو ستوري هم نه و.
ده د بالښت په يو پوښ کې خپل څو شيان وتړل او دسهار په انتظار
په يوې کرسۍ کېناستو. د سهار لومړۍ رڼا له کړکې تا وکړه نو دى
راپاسېدو، بيا ورو غوندې يې د دروازي کونده خلاصه کړه او بهر
ووتلو.

اوليور د ښار سره دېر بلد نه و خو ليدلي يې و چې د اسونو گاډي کوم
لوري ته زيات ورتلل. ده په هم هغه لار گامونه اخستل. يوځای دى په
هغه کوڅه ورپېښ شو چې د يتيم خانې ودانۍ پکې جوړه وه. دى
ورنږدې شو او له ديوال يې وليدل چې ډيک په نوم يو ماشوم په وړوکي
چمن کې ولاړ و. ده د خوښي احساس وکړو ځکه ده به ډيک سره لوبې
کولې. د ده په ليدو ډيک رامنډه کړه او د لوي دروازي له سيخ يې ورته
لاس وړاندې کړو. اوليور د ده لاس ونيولو او وې ويل، پام کوه چا ته وونه
واي چې زه دى وليدل. ډيک ورته وويل، ډاکټر دوي ته ويلي دي چې زه

نور ژوندی نه پاتی کیرم. خو ته زغله ... په لاره مه ودرېره... اولیور د
سیخونو نه وراخوا د ده په سر لاس رابنکلو او تری روان شو.

د سهار اته بجې وې چې اولیور له ښاره بهر په لوی لاره روان شو. کله نا
کله ده د اسونو دربا واوریده نو د یوې ونې شاته به پټ شو او د گادو یا
د سپرو له تېریدو وروسته به بیا روان شو خو تر هغې خبر نه و چې کومې
خوا ته به ځي. ده د بمبل او سوربري نه لیرې تلل غوښته. یو ځای کې
ده د فاصلې تیره ولیده نو ورسره کپناستو. په دی لیکلي و چې لندن اویا
میله لیرې و. ده د لندن په اړه اورېدلي و چې لوی ښار و او خلک پکې
ورکېدل. هم هلته یې هوډ وکړو چې که دی لوی ښار ته ولاړو نو څوک
به یې بیا نشي موندلی. خو ده سره هیڅ هم نه و او دومره لوی مزل وهل
ورته گران کار ښکارېدو. د ده په غوټه کې یوه اوچه ډوډۍ، یو کمیښ او
دوه جوړه جرابې وې. یوه وړه سکه هم ورسره وه چې سوربري ورته د
یوې جنازې نه وروسته د انعام په توگه ورکړی وه. خو د هغه د سفر لپاره
دا بس نه و ځکه اوس ژمی و.

دی هم هغسې روان و او ټوله ورځ کې یې شل میله مزل ووهلو. په لاره
یې یو ځای د کلي د یو کور نه اوبه وغوښتې او هغه اوچه ډوډۍ یې
ورسره وخوړه. د شپې یو ځای ویده شو خو سهار د یخ د لاسه یې لاسونه
پښې شخ و. په یو کلي کې یې د سکې په بدل کې توده ډوډۍ واخسته او
دولس میله مزل یې کړی و چې شپه پرې راغله. د ده پښې پړسېدلې او
دومره د کمزورۍ احساس یې کوو چې ودریدې نشو. په بل سهار دی د
گرځېدو جوگه نه و او په ځکېدو یې ځان یوې تیږې ته ورسوو چې اس
گادو تم ځای و. یوگادې ودریدو او څو کسان تری رابنکته شول. هغه
کوچوان او گادې کې ناستو مساپرو ته زاری وکړې چې دی له ځانه سره
کېنوي خو هیچا ورته پام ونکړو. په لاره د ځینو کلیو په کوڅو کې په لویو
تختو لیکلي و چې گدا گربه بندي خانه کې اچول کېږي. اولیور په دی
اعلانونو سخت په وېره و او هیچا ته یې لاس نشو غځولی. دی په پټیو کې

له سپو وېرېدو خو يو ځای يو بزگر او بل ځای يوه مېرمنه پرې مهربانه شول او د خواړو يې څه ورکړل .

په اوومه ورځ اوليور يو وړوکی ښاري ته ورسېدو چې د کورونو کرکې پکې بندې وې. دی يو ځای کېناستو خو دم پکې نه و. هلته ډېر سرايونه جوړ و او د سهار د پېل سره په لارو کې د خلکو گڼه شوه. د اوليور مخې نه يو هلک تېر شو چې د ده د عمر و. څو شيبې وروسته هغه هلک ورته ودرېدو چې د لويو سړو کوټ يې اغوستی و او پوښتنه يې وکړه چې دی له کومه راغلی و.

اوليور ورته وکتل او سترگی يې ډکې شوې، زه اوږې يم، د اوو ورځو راهيسې مزل کووم . هلک حېرانه پاتې شو خو ده ته يې لاس وروغځوو او له ځايه يې پورته کړو. بيا يې نږدې يو سراي ته بوتلو چې مخې ته يې سبا نارۍ شيان پخېدل. هغه له دی ځايه توده ږوډۍ او غوښه واخستل او بيا يې اوليور له ځانه سره د سراي شا ته بوتلو. هلته يې گرمې چاي راوغوښتې او دواړو پرې ځانونه ماړه کړل. هلک ترې پوښتنه وکړه نو اوليور وويل، دی لندن ته روان و خو هلته د اوسېدو ځای هم نه لري او نه ورسره پېسې وې. ده له هلک وپوښتل نو هغه وويل، دی کله کله لندن کې اوسېږي. خو بيا يې اوليور ته وويل، ته نن شپه د اوسېدو ځای ته اړتيا لری. اوليور وويل چې اوو شپې کېږي د کور د چټ لاندې يې خوب نه دی کړی. هلک ورته ډاډ ورکړو چې لندن ته لږه لاره ده او دی نن لندن ته ورتلو او هلته د شپې ځای هم لري. د يو شريف کس يادونه يې وکړه چې دی ورسره پاتې کېدې شي او هغه به ترې پېسې هم نه اخلي. اوليور ترې وپوښتل چې هغه سړی خو دی نه پېژني نو د شپې ځای به څنگه ورته مفت ورکوي. هلک وويل، د هغه لپاره دا بس دي چې زه به درسره يم، هغه سړی ما پېژني او زما ملگری دی.

د دی هلک نومجېک و او د خپل ملگري په اړه يې وويل، چې سپين ږيري دي او د ده په شان بې وزلو ماشومانو ته يېډېر پام کوو. اوليور دومره

ستري و چي دجېک په مشوره د سراي شا ته ويده شو حکه هغه ورته وېلي
و چي د شپي به ښار ته ورځي. د شپي يوولس بجې وې چي اوليور په
لومړي حل د لندن په ښار کي وردننه شو.

د لندن کوڅي تنگي او له مرداري ډکې وې او مرکان پکي ليدل کيده .
اوليور پخپل ژوند کي دومر هېږ خلک په لارو کي نه و ليدلي چي جامي
يې خيړنې اووېښته يې بېر و. د لاري دواړو غاړو ته واړه کورونه و چي
زياتو يې کرکي نه لرلې. د شراب خانو نه ښځي او سړي په شور او خندا
راوتل او کله کله به پکي چا سوک څپيري نه هم کار اخستو. د اوليور
لپاره دا هر څه بورنوونکي و او زړه يې کېدو چي وتښتي. خو په دې
وخت کي هغه د جېک سره د يوي ودانۍ دروازي ته رسېدلي و. جېک د
ده لاس ونيولو او دننه يې رابښکلو، بيا ژر يې تمبه ځان پسې پوري کړه.
دننه تکه توره تياره وه خو يو سړي د پونو د پاسه ډيوې سره رابښکاره شو
او له جېک يې وپوښتل. دا بل څوک درسره دي؟ جېک وويل دا زمونږ
نوي ملگري دي. بيا يې د فيگن پوښتنه يې وکړه او هغه کس ورته وويل
چي دې بره ناست و.

د اوليور يو لاس جېک نيولي و او په بل يې د پونو سره جوخت د لرگي يوه
ډنډه نيولي وه حکه په ماتو پونيو بره ختل گران و. هلته جېک يوه بله
دروازه پرانسته او اوليور يې پکي ورته يله کړو. د کوټي په بخاري کي اور
بلېدو او په يو ميز د شمع په رڼا کي يو سړي د کرغيرن مخ سره د دوي
لوري ته کتل. په ميز څو لوښو کي، غوښه ، ډوډۍ او کوچ و او چاپېره
څلور پېنځه هلکان ناست و. د کوټي يو سر کي په تناو وينځل شوي جامي
خړيدې. جېک د سړي په غوږ کي څه ويل چي په اورېدو هغه وموسېدو.
جېک ورته وويل، دا فيگن دي اود ده نوم اوليور ټويست دي. فيگن
وخاندل او يو هلک چي د تمبوکو پايپ يې څکول، راپاسېدو او د اوليور سره
يې روغېر وکړ. فيگن ورته هر کلي وويل او جېک ته يې اشاره وکړه چي
خپل ملگري ته دي ښه ډوډۍ ورکړي. اوليور ښه په مړه گېډه ډوډۍ
وخوړه او په څو نرمو بوجيو په خواږه خوب ويده شو.

په بله ورځ چي اوليور راويښ شو نو په کوټه کي نور هلکان نه و او فيگن
چاي پخولي. د اوليور سترگي لا پټې وې اوفيگن ده سره نږدې ودرېدو
چي وگوري دي ويده و که ويښ. کله چي ډاډه شو چي اوليور ويده و نو د

کوټې دروازه يې وتړله او په فرش لگېدلي د لرگي يوه تخته يې ليرې کړه. اوليور اوس له خپل ځاي ورته کتل چې ده د فرش نه يوه وړوکي صندوق راوويستو او پر ميز يې کېښودو. بيا پخپله په کرسۍ کېناستو او له صندوق يې د سرو زرو يوه لاسي گړۍ راواخسته. په دې ښکلي غمي لگېدلي و او په ليدو يې فيگن وويل، ډېر ښه... دا سپي ډېر تکړه دي. هغه له صندوق وار په وار هم دغسۍ ښکلي گړۍ، زنځيرونه، گانې او نور شيان راويستل او په ليدو به يې خوشاله شو. بيا ناڅاپه هغه د اوليور لورته وکتل چې وېش و. فيگن ژر صندوق بند کړو او په چيغه يې وويل، ته ولې راته گوري. اوليور وارخطا وويل، ما هيڅ نه دي ليدلي. فيگن يو چاقو له جيبه راوويستو او پر ميز يې خښ کړو.

د هغه په امر اوليور پاسېدو او له دروازې بهر يې د اوبو منگي ورته راوړو. تر هغې فيگن صندوق پټ کړی و. اوليور د منگي په اوبو مخ لاسونه ووينځل او اوبه يې له کړکۍ بهر په کوڅه کې وروغورځولې. د ډوډۍ خوړلو نه وروسته جېک د څو نورو هلکانو سره رابښکاره شو او ټولو له جيبونو رومالونه راويستل. اوليور داسې وپوهيدو چې گوندي فيگن هلکانو ته د رومالونو جوړولو چل ښودلو، خو ژر خبر شو چې هلکانود ښار په لارو کوڅو کې د سرو جيبونه وهل او هر څه به يې فيگن ته راوړل. د دې په بدل کې هغه ورله ډوډۍ او د اوسېدو ځاي ورکړی و. اوليور نه غوښتل چې غلا وکړي خو دی د فيگن له خوا څارل کيدو او په څو ورځو کې يې د نورو هلکانو نه د جيب وهلو چل زده کړو. دا يې هم زده کړل چې په کومو کوڅو کې ماږه خلک اوسېدل. هر ماښام به دوي په هغه لويه کوټه کې د ساعت تېري لپاره سندري ويلې چې د اوليور هم خوبنيدې. کله کله نينسي نومې يوه جينۍ هم راتله چې د دوي په شان يتيمه او په يوې شراب خانې کې يې کارکوو.

يوه ورځ اوليور د دوو نورو هلکانو سره د کتابونو يو دکان ته ورغلو چې پکې يو سړي کتابونه کتل. يو هلک د هغه له جيبه رومال وويستلو او په منډه شو خو تر څو چې اوليور له دکانه وتلو، يو کس راگيرکړو او وی وهلو. خلک راتول شول او پوليس خبر شو. د اوليور کميس شلیدلی او پر زمکه ژير زبېښلي پروت و. هغه کس چې جيب يې وهل شوی و، براون نومېدو.

پولیس. بنار له غلچکو ډک دی. دا هلک به زه تانېرې ته بوخم. ای...څه نوم دی دې او چیرته اوسېږي؟
 دکاندار. ودریږئ. صیب...زما خبره واورئ. دا هلک بی گناه دی.
 پولیس.. ته څنگه خبر شوي؟
 دکاندار. له ده سره دوه نور هلکان هم و او ما پخپلو سترگو ولیدل چې هغوي د دې شریف سړي جیب ووهلو او وتښتیدل.
 براون. دا بیچاره هلک... څومره بد کار ووشو. ای...یو اس گاډي ودریږئ چې زه یې ډاکټر ته وښم.
 دکاندار. زه به درسره مرسته وکړم. پاسه ماشومه. راځه چې دا محترم درباندي مهربانه شو که نه اوس به په بندي خانه کی ناست وي.

اولیور په اس گاډي کی د لندن بنار یوی شنی برخی ته یوړل شو چې هلته سرکونه پراخ او کورونه یې لوی و. د ښاغلي براون په کور کی دی په یو ارام کټ سملول شو اوښه پالنه یې وشوه. خو د اولیورشپیره تبه وه او خلک یې نه پیژندل. تر څو ورځو دی به کله وینس اوکله ویده و او دارو ورته په خله کی ورکول کیده. دی اوس نور هم ژیر او کمزوري شوي و او یوه ورځ چې راپاسېدو نو په رېږدېدو یې ځان له کټ پورته کړو او خوا دېخوا یې وکتل. یوه چاغه مهربانه مېرمنه د ده کټ سره جوخته په کرسی ناسته وه. هغی ورته وویل، ارام وکړه او خبری مه کوه گني نو بیا به ناروغ شي، اوس لږ ښه شوی یې. اولیور د هغی خبره وومنه او بیا ځملاستو. څو ساعته وروسته ډاکټر راغی، د ده تبه یې وکتله او هغی مېرمني ته یې وویل چې اوس لږ نرم خواړه دې ماشوم ته ورکولې شي. په څو ورځو کی اولیور ښه شو نو هغی مېرمني د کړکی سره په یوې چوکۍ ورته د کېناستو وویل او ښه خواړه یې ورته راوړل.

اخوا جبک او نور هلکان چې فیگن مخی ته ورغلل نو ده تری د اولیور پوښتنه وکړه. یو هلک ورته د هغه د نیولو ټول حال تېر کړ او دا چې پولیسو به اولیور بندي خاني ته رسولې وي. په دی خبره فیگن سخت په قهر شو. په هغه ماښام دی یو شراب خاني ته ولاړو او هلته یې د خپلو دوو ملگرو سره خبره وکړه. فیگن اوس غوښتل چې په یو چل اولیور له بنده راوباسي. هغه نینسي ته دا دنده وسپارله او د یوې خدمت گاری په

جامو کی یې بندي خانې ته ورواستوله. هلته ورته پوليسو وويل چې ماشوم خو براون نومی سړي له ځانه سره کور ته بوتلی و. د براون په کور کې اوليور ډېر خوشاله وخت تېروواو کله چې د گرځېدو جوگه شو نو نوي جامې يې ورته وگڼلې. په دې نويو جامو کې اوليور يو بدل کس ښکارېدو. ښاغلي براون ده سره په خپل کتابتون کې وليدل او د څو خبرو نه وروسته يې ورته وويل چې خپل ټول حال ورته ريښتيا ريښتيا وواي. کله چې اوليور خپله کيسه پېل کړه او د بمبل د ظلم په اړه يې ويل نو هغه وخت د براون يو ملگري ميلمه شو. براون ورته وويل چې تر څو دی خپل ملگري سره ليدنه کوي بهر په باغ کې دې لوبې وکړي. د براون ملگري د اوليور په اړه هڅه ووهلو چې د نورو کوڅه ډب ماشومانو په څېر او بې اعتباره و. بيا يې شرط وتړلو چې اوليور دی يو کار پسې وروليږي او وگوري چې په شلو دقيقو کې بيرته راځي او که نه. براون اوليور ته د کتابونو يوه غوټه او پينځه پونډه ورکړل چې د ده لپاره د کتابونو دکان ته يوسي او بيرته راشي.

اوليور پخپله لاره روان و چې نابېره يوې ځوانې جينې له څټ ونيولو او په چيغو شوه، زما ورور... هاي هاي... ورور مې بيا وموندلو. دا جينې نينسي وه چې له ډېره وخته د براون د کورنه بهر د اوليور په انتظار وه. اوليور که هر څومره ورته وويل چې هغه د دې ورور نه و خو نينسي له ځان سره رابښکلو. څو لارو ورته بد رد ويل چې د خپلې خور سره نه تلو. يوې ښځې ورته داسې څوک ورکړو چې اوليور راپرېوتو. بيا نينسي په رابښکلو رابښکلو د شراب خانې شا ته په کوټه وردننه کړو. اوليور هلته د فيگن دوه ملگري وليدل چې د نينسي سره يو بل کور ته تلو په اړه وغږيدل. د شپې اته بجې د ساعت د زنگ سره دوي له هغه ځاي ووتل اود يوکور دروازه يې وټکوله.

په څو شيبو کې اوليور بيا د فيگن مخ ته ولاړ و او نور ماشومان ترې چاپېره، د ده په نويو جامو ملنډې وهلې. فيگن د ده له لاسه کتابونه واخستل او له جيبه يې پينځه پونډه هم وويستل. نينسي پېسو ته لاس ونيولو او فيگن ته يې وويل چې د اوليور په راوړو کې ټوله خواړي دې کړی وه.

په هغو ورځو کې ښاغلي بمبل د يو قانوني معاملې لپاره لندن ته ورواستول شو. ښار ته په رارسيدو هغه ورځپاڼه واخسته او د نورو خبرونو سره يې

يو اعلان هم ولوستلو چې پينځه پونډه انعام يې سر ليک و. دا د يو هلک اوليور تويست په اړه و چې د څو ورځو نه لا درکه و او ليکلي و چې که هر چا د ده خبر ورکړو نو دا انعام به يې گټلو. بمبل څو واری دا اعلان ولوستو او سمدلاسه هغه کور ته ورغلو چې پته يې په ورځپاڼې کې ليکلي وه. ده د ښاغلي براون سره وليدل نو هغه تری د اوليور په اړه وپوښتل. بمبل وويل، دی خبر نه و خو دومره ويلې شي چې اوليور چالاکه هلک و او له خلکو يې غلا کوله. ښاغلي براون په دی خبره ډېر خفه شو او هغی خدمت گاری ته چې د اوليور ساتنه کړی وه ټول حال وويلو. د خدمت گاری بيا هم باور نه کېدو ځکه اوليور ورته ډېر مودب او نیک هلک ښکاريډو.

په بل سهار اوليور وليدل چې د بوټانو يوه جوړه د ده خوا کې ايښې وه او هغه نوي بوټان يې نه و. فيگن ورته ډوډی ورکړه او ټوله ورځ يې هم هغسی تېره کړه. ماښام هغه له کوره ووتلو او دروازه يې ورپسې وتړله. اوليور د ډيوې په رڼا کې يو کتاب په ولوستلو بوخت و چې د چا د پښو ښکالو يې واورېده. ده ډيوه پورته کړه چې وگوري څوک و، په دی کې د نينسي غږ يې واورېدو چې ډيوه ښکته کړه. نينسي په يوې کرسی کېناسته او په ژړا يې وويل، خدای به ما چری نه بخښي. خو زه خبره نه ووم. اوليور تری وپوښتل نو وې ويل، شابه ژر کوه، ته به ما سره ځي. اوليور وېرېدو، ته ما چرته بياي. هغې ورته وويل، زه ستا ژوند ژغورل غواړم. اوليور د نينسي پسې له کوره ووتلو او دواړه په تنگو او تيارو کوڅو کې روان شول.

له کورونو وراخوا د يو پله د پاسه دوو سړو د نينسي په ليدو وويل، مال دی راوړو. هغې وويل، هو... راسره دی. يو سړي له جيبه طماچه راويستله او اوليور ته يې وويل، خوزه مه که نه ډز به درباندي وکړم.

اوليور ته چې کوم سړي طماچه نيولي وه، هغه "بيل ساپکس" نوميدو او يو خطرناکه مجرم و چې پوليس ورپسې گرځيدو. اوليور له ده د تښتېدو هڅه وکړه چې پوليس خبرکړي خو دی بيرته ونيول شو او فيگن کور ته يې ورسوو. نينسي اوس د اوليور سره زړه سوي پيدا شوی وه او ورسره يې لوز وکړو چې هر وختي امکان و دا به يې له فيگن ژغوري.

بناغلي بمبل د هغه یتیم خانې د مشرې سره واده وکړو چې اولیور پکې لوی شوې و خو د دوي ژوند سخت تریخ و ځکه بمبل به تل د خپلې مېرمنې ستغې سپوری اوریدې. بمبل یوه ورځ دمېرمنې سره د جنگ نه وروسته شراب خانې ته ورغلو. هلته د "مونکس" نومی کس تری د اولیور په اړه پوښتنې وکړې. ده ورته وویل چې مېرمنه یې د یتیم خانې مشره وه او هغه د اولیور په اړه زیات معلومات ورکولی شي خو د دې کار لپاره به د سرو زرو پینځویشټ سیکې تری اخلي. مونکس ورسره وومل او ده بمبل ته وویل چې د شپې دی له مېرمنې سره یو ځای راشي.

په ټاکلي ځای کې د یتیم خانې مشرې د اولیور د مور د مړینې حال بیان کړو او دا چې د هغې د سرو زرو گوته او د غاړې لاکټ په مرستون کې تری نرسی لیرې کړي و او کله چې اولیور په یتیم خانې کې ورداخل کړی شو نو دا شیان هغې ته ور وسپارل شول. هغې مونکس ته دا دواړه وربنکاره کړل. په لاکټ کې دننه د سرو وېښتو یو څو تاره او ورباندې ایگنس نوم لیکلې و. مونکس ورته وویل چې دا دواړه دی په سیند کې وغورځوي او که چاته یې د دې ټولې کیسې حال وویلو نو هم هغسې به یې سیند ته ورواچوي.

یوه ورځ بل سایکس اود ده ملگري د شپې اولیور د ښار بلې برخې کې د سیند غاړې ته بوتلو. په لاره اولیور چرت وهلو چې د خپل ژوند د ژغورلو لپاره پر زمکه پریوځي او تیاره کې تری ورک شي. په لږ واټن کې یو کور و چې دېوالونه یې ړنگ او کړکیو نه یې رڼا نه راتله. یو سړي د کړکې تخته پورته کړه او دوي درې واړو دننه ټوپ کړل. هلته د دوي یو بل ملگري ورته په انتظار و. دوي یو کور د غلا لپاره په نښه کړی و، او کله چې هلته ورسیدل نو اولیور یې له یوې سوړې نه وردننه کړو چې دروازه ورته پرانیزي. دی وردننه شو او په تیاره کې یې دروازه پرانسته خو هم هغه وخت د کور خلک وېښ شول او یو څوکیدار پری د طماچې ډز وکړو. غله وتښتېدل خو له بده مرغه اولیور پر زمکه راپرېوتو او چې په کور کې رڼا گانې بلې شوې نو دې په ټپي حال کې په زمکه پروت و.

دا کور د یوې پیغلې روز په نوم و چې هغه پکې د خپلې سرپرستي مېرمن مایلي سره وسېده. دوي اولیور یوې کوتې ته بوتلو او د علاج لپاره

يې ورته ډاکټر راوغوښتو. ډاکټر د اوليور په پرهر پټۍ وتړله اومېرمن مایلي ته يې ډاډ ورکړو چې دی په خطر کې نه و. خو په بلې کوتې کې يې د روز او مایلي دواړو سره خبرې وکړې.

ډاکټر. دا هلک تاسو د غلا پر وخت ونيولو او په ډزو تپي شوی دی. زما مشوره دا ده چې سمدلاسه پولیس ته خبر ورکړئ.

روز. څوکیدار واي چې اصل غله خو تښتېږي دي. ما ته خو دی غل نه ښکاري.

مایلي. دومره وړوکي عمر کې به څوک څه جرم وکړي؟

ډاکټر. تاسو د نړۍ د بدو خلکو نه خبر نه یئ. وگوره د ده جامې اوکړه وړه ټول د غلو دي.

مایلي. خو په جامو مونږ د چا په اړه هیڅ نشو وهلي. ما ته خو دی مجبور ښکاري، خدای خبر موراو پلار يې شته که نه. په کومو حالاتو کې دی د غلو سره مله شو.

ډاکټر. زما په فکر که ستاسو څوکیدار چې راته یو تکړه کس ښکاري، سهار له هلک پوښتني او گواښنه ورته وکړي چې که رښتیا يې وونه ویل نو پولیسو ته به يې سپاري، نو هلک به سم حال وواي.

روز. زما په فکر دا هلک له غلو ژغورل پکار دي.

مایلي. زه هم داسې گنم چې دی ډېر وړوکې دې او دا زمونږ فرض دي چې د ماشوم ساتنه دی ووشي. ډاکټر صیب، تاسو هر څه چې مناسب گڼئ وي کړئ. خو پولیسو ته اوس مه وایئ.

ډاکټر. زه به وگورم چې څه کول پکار دي.

میرمن مایلي به هره ورځ د اوليور د کټ سره ناسته وه او د ده د دارو درملو اود خواړو خیال يې پخپله ساتلو. دی په پاکو جامو او وینځلي مخ ورته ښه ښکارېدو. په څو ورځو کې اوليور د گرځېدو جوگه شو او د ده

له کیسې ډاکټر، روز او مېرمن مایلي خبر شول. هغه ورته د بڼاغلې براون د کور کیسه هم وکړه چې له ده سره یې مهرباني کړې وه. ډاکټر یوه ورځ د ده په خواست هغه کور ته بوتلو خو خبر شول چې براون د خپل ملگري اود کور د خدمت گارانو سره غرب الهند (ویسټ انډیز) ته تللی و.

اولیور په دې خواشیني شو ځکه ده غوښتل چې بڼاغلې براون ته د خپلې تښتونې کیسه وکړي او بڅښنه ترې وغواړي. درې میاشتې هم دغسې تېرې شوې. مېرمن مایلي د اولیور لپاره د لیک ولوست تابیا وکړه، ده ډېر ژر لوست زده کړل او د کتابونو په ولوستلو خپل زیات وخت تېروو.

فیگن سره یوه نااشنا سړي هم لیدلي و چې مونکس نومیدو او له ده یې د اولیور په اړه پوښتنې گرویزنې کړې وې. خو فیگن خبر نشو چې دا سړی څوک و او ولې یې د یو یتیم ماشوم په اړه پوښتنې کولې. مونکس یوه ورځ د لندن په هغه شراب خانه کې د فیگن سره ولیدل چې نینسي پکې کار کوو. ده ورته د اولیور د مور د گوتې او د لاکټ خبره وکړه او وی ویل چې دې یو خطرناکه هلک و اوفیگن ته تاوان رسولې شي. هغه ته یې وویل چې یو داسې چل وکړي چې اولیور د تل لپاره بندي شي.

دا ټولې خبرې نینسي واوریدې نو هوډ یې وکړو چې مېرمن مایلي ته خبر ورکړي. فیگن په نینسي شک من شوی و اود دې څارنه یې پېل کړه. یوه ورځ هغه د مېرمن مایلي کور ته ورغله او روز سره یې ولیدل. هغې ته یې د اولیور په اړه د مونکس او د فیگن د بدو ارادو خبر ورکړو. دا د بل سایکس نه په پټه راغلی وه او وپېرېده چې که دی خبر شو نو پایلې به ورته ښې نه وې. روز دا هر څه واورېدل نو نینسي ته یې وویل، ته له ما پیسې واخله او له دې غلو بل چرته ولاړه شه. هغې انکار وکړو او وې ویل، زه د سایکس سره مینه لرم او دې یواځې نشم پرېښودې.

څو میاشتې وروسته بڼاغلې براون بیرته لندن ته راغلو او یوه ورځ د روز او مایلي سره یې ولېدل. خو هلته د اولیور په شتو حیرانه پاته و چې اوس یې روغتیا ښه شوی وه. براون ده ته په قهر و خو کله چې مایلي ورته ټول حال تېرکړو نو دی راضي شو.

اخوا نوح او شارلټ يوه ورځ د ښاغلي سور بري نه پېسې غلا کړی او تری وتښتیدل. دوي هم لندن ته مخه کړه او راتلو سره د فيگن لاس ته ولوېدل. نوح د نورو هلکانو په شان د غلا او جيب وهلو په کار اخته شو.

يوه ورځ ښاغلي براون سهار د خپل کور مخ ته له اس گاډي رابښکته شو او دوو کسانوچې يو بل سړي ته يې اوږه ورکړې وه، کور ته يې رادننه کړو. دا سړی مونکس و او يوې کوټې ته يې بوتلو. براون دواړو کسانو ته وويل چې بهر دی ودريري او که مونکس څه شر وکړو نو سمدلاسه يې پوليسو ته ورولي چې زما نه يې غلا کړی ده.

مونکس ورته وويل چې ته خو زما د پلار پخواني ملگري يې، له ما سره ولي داسی چلند کوی؟ براون ورته وويل، ستا پلار زما ډېر ښه مگري و نو ځکه تر اوسه مې ته پوليسو ته نه يې سپارلي. بيا يې ده ته اشاره وکړه چې په کرسۍ کښيني او ورته يې وويل، ستا يو ورور هم شته چې ما تش د هغه نوم ستا په غوږ کی واخستو نو د لاری نه راسره تر دی ځايه راتلو ته مجبوره شوی.

د مونکس رنگ ژير شو او وي ويل، زه هيڅ ورور نه لرم. براون ورته وويل چې کله د ده د پلار او مور پخپلو کی ورانه شوه نو پلار به يې زيات وخت د ده (براون) سره تېروو. د ده پلار ورته د خپل ژوند ټول حال ويلو، دا پينځلس کاله پخوانی خبره وه، هغه وخت چې مونک د يوولسو کالو ماشوم و. ده سر تيت کړو او وي ويل، زه هيڅ خبر نه يم، ما ته مور هيڅ نه دي ويلي. براون وويل، هو... ته وړوکی وي، او په دی خبرو نه پوهيدي خو ما هر څه ليدلي دي. دلته د بحري ځواک يو افسر و چې د هغه لور ايگنس ستا د پلار خوبښه.

مونک وويل، دا ما پوری څه اړه لري؟ براون وويل، ستا پلار او مور له يو بل بيل شوی و او له دی وروسته ستا د پلار له ايگنس سره مينه پيدا شوه. له بده مرغه دې ژر په پاريس کی مړ شو او هيڅ وصيت يې نه و نکړو چې په قانوني توگه هغه ايگنس او د دې ماشوم ته څه پريښي و او که نه؟ زه چې خبر شوم او پاريس ته ورپسې ولاړم نو گاوندیانو راته وويل، چې ستا پلار پور اوړی و. ايگنس د خپل پلار له خوا هم وشړل شوه نو

ځکه د هغې هيڅ درک ونه لگېدو. ما ورپسې ډېر لټون وکړو خو وومې نه موندله. بيا پېنځلس کاله وروسته د قدرت په معجزه، هغه ماشوم په بد حال زما لاس ته راغلو او څو ورځې يې په دې کوټه کې تېرې کړې.

مونک وارخطا شو او په چيغه يې وويل، دا امکان نه لري، زما پلار بل واده نه وکړی، د ده د ټول جايداد زه وارث یم. بروان ورته وويل، له انکار هيڅ نه جوړيږي. ما په تېرو دوو وونيو کې دومره معلومات راټول کړي دي، چې ستا يو ورور شته او بله دا چې پلار دې يوه وصيت نامه هم ليکلې وه چې ستا مور وسيزله، ځکه چې په هغې کې ستا د کشر ورور لپاره هم معمولي پېسې پرېښودل شوي وې. ستا مور نه غوښتل چې د دې د مړينې نه وروسته هغه ماشوم يا مور ته يې څه ورسېږي. بيا تا هم نه غوښتل چې ورور دې ميراث خور شي، نو د هغه د زېږېدو ښار ته ولاړی او خپل ټول وس دې وکړو چې د هغه بې موره ماشوم په اړه هر ثبوت له مينځه يوسي. هغه څو وری ښې دې سيند ته ورواچولی چې هيڅوک به تری خبر نشي. ته چې د يو شريف پلار زوی يې، د پېسو په حرص کې د غلو او قاتلانو سره کېناستی. د هغوي په شان دې د ورور د بد مرغي لپاره سازشونه جوړکړل او ځان دې دومره ټيټ کړو چې د انسان نوم درنه شرمېږي، واوره ايدورډ ليفورډ... ستا نوم هم دغه دی. ته مونک نه يې.

مونک په چيغه وويل، نه... نه دا هر څه دروغ دي... ما خو د ورور په اړه معلومات راټولول، خو ته رانه مخکې شوی او زه دې له کوڅې راوستلم. زه د مجرمانو سره هيڅ لاس نه لرم. براون ورته وويل، ته به هم دلته پاتې کيږي تر څو ستا د پلار اسناد می نه وي موندلي.

نينسي د مونک او فيگن خبری اورېدلی وی چې د اوليور په اړه وې. هغې غوښتل چې روز له دې هم خبره کړي خو له کوره نشوه وتلی. روز ته يې د يو ماشوم په خله حال ورواستوو چې د لندن په پل دې ورسره وويني. فيگن چې له دې خبر شو نو د نينسي د مخ نيوي لپاره يې يو پلان جوړ کړو. سايکس به هر ماښام د فيگن سره شراب څښلو له راتلو. ده نوح پوهه کړی و چې سايکس ته د نينسي په اړه هغه څه ووايي چې ده ورته ويلي و. سايکس چې راغلو نو

فيگن ورته په غم ژن غږ کی وویل، زمونږ دټولو ژوند په خطر کی دی. سایکس تری وپوښتل هغه څنگه نو فيگن نوح ته مخ واړوو او وی ویل، ته پخپله ورته ووايه چي څه دی اورېدلي دي. نوح وویل، زه د لندن پله نه تېرېدم چې هلته مې نینسي ولیده. هغې د دوو کسانو سره خبری کولې. یو سړی و او بله ښځه. سایکس وارخطا شو او پوښتنه یې وکړه، تا ددوي خبری واوریدی؟ نوح وویل، هغوي تری د مونک د کرو ورو پوښتنه کوله او نینسي ورته حال ویلو، بیا دوي زمونږ د ځای ځایري تپوسونه کول او دا چې څوک په څه وخت تلل او راتلل. فگین وویل، ووايه چې د تېر اتوار د ورځې په اړه یې څه ویل؟ نوح وویل، هغوي له نینسي وپوښتل چې دا د تېر شوي اتوار په ورځ ولې نه وه راغلي نو هغې ورته وویل چې ما بیل سایکس نه پریرېدي او که زه غواړم بهر ولاړه شم نو د ده په مشروب کی اېیم گډ کړم چې دې ویده شي نو زه بیا له کوره راووخم.

د دې خبری په اورېدو سایکس له قهر لیوني شو، خپله طماچه یې راواخیسته او په پونو یې منډه کړه. فيگن ورپسې نارې کړې چې ودرېره اود ده د ایسارولو هڅه یې وکړه. خو سایکس ورته وویل چې دی به اړو مرو نینسي سره ویني. فيگن ورته په دروازی کی وویل، قهر لږ کم کړه او وهل ټکول به نه کوی. سایکس دروازه پرانسته او بهر ووتلو. هغه ځای چې نینسي پکی اوسېده له دی کوڅې لږ لیرې و او سایکس د کور د دروازی کنجې هم لرله. دی په قهر هلته ورسېدو نو نینسي په خواږه خوب ویده وه. دسایکس په راتلو هغه راوینه شوه او وی لیدل چې هغه د کوتې دروازه وتړله او یو لوی میز یې ورته کېښودو. دا لا پوهه نه وه چې سایکس ولې ورته په قهر و چې د دې په وهلو یې پېل وکړ. بیا سایکس په ځان پوهه نشو چې څه وختي یې له نینسي لاس واخستو او څه وخت هغه مړه شوه.

سهار فيگن يو هلک د نينسي کور ته ورواستوو خو هغه ورته په منډه بيرته راغلو او وي ويل چې سايکس د نينسي له وژلو وروسته تښتېدلې دي. پوليس د ښار په لارو کوڅو کې ښور غږولې چې د نينسي قاتل بيل سايکس نومېږي، د ده کره وړه يې په کاغذونو چاپ کړل او دا پاڼې د ښار په ديوالونو سليخ کړې شول. د قاتل د نيونکي لپاره حکومت پنځوس پونډه انعام هم ايښې و. د دې انعام لپاره د ښار خوشی او اوزگار خلک راووتل او په ډلو کې يو خوا بل خوا د سايکس لټون يې پېل کړو. سايکس چې په منډه او يو ځای بل ځای پټېدو، اخر د فيگن ځای ته بيرته راغلو. په لاره ځينو کسانو دې وليدو نو د فيگن له ډبرې نه راچاپېره شول.

دنده ټول هلکان بند و او فيگن ورته د خاموشه اوسېدو امر کړی و. سايکس چې رادننه شو نو يو هلک له کړکې وليدل چې بهر ډېر خلک او پوليس ولاړ و. ده هلکانو ته طماچه نيولي وه چې هيڅوک دې د تښتېدو هڅه ونکړي او پخپله بام ته وختلو. خو يو هلک زړه وکړو او له يوې وړې کړکې يې بهر خلکو ته چيغه کړه چې دوي دې وژغوري. سايکس هغه وخت د بام په سر ولاړ و او ښکته په کوڅه کې يو معتبر سړي د هغه په ليدو ناره کړه چې که هر چا سايکس ژوندی ونيولو نو دې به ورته له خپله جيبه پنځوس پونډه نغدي ورکوي. څو ځوانان وړاندې شول او له بهره يې پر بام د ورختلو هڅه وکړه. سايکس د يو پري سره بل کور ته د وردانگلو هڅه وکړه خو هم دا پری يې په غاړه کې تاو شو او دې زندی له بامه راخوړند شو. د فيگن د کور دروازه ماته کړی شوه او خلکو پری چپاو وکړو. نږدې وه چې فيگن هم د خلکو له لاسه وژل شوی وي. چې د پوليسو لاس ته ورغلو او دې يې د ټولو هلکانو سره يو ځای تانې ته بوتلو.

ښاغلی براون د اوليور د پلار ملگري پاتې شوی و او د ده مشر ورور ايډورډ چې د مونک په نوم يې ځان ورپېژندلو، خپل کور کې کېڼولي و او پوښتنې يې ترې کولې چې د مړينې پر وخت د ده پلارڅه ورته پرېښي و؟ مونک وويل چې پلار يې د خپلې دويمې مېرمنې ايگنس لپاره يو ليک او وصيت يې په ليکلي بڼه پرېښي و چې څو کاله د مخه د ده مورسيزلي و. براون د پلار د وصيت په اړه ترې وپوښتل. چې په هغی کې څه ليکلي و نو خبر

شو چې په وصيت کي د ده د جايداد لږه برخه، د ايگنس او د هغي نازېرېدلي ماشوم په نوم ليکل شوی و. براون پوهه شو چې مونک ولي د اوليور پسي رااخيستي وه او نه يې غوښتل چې هغه ژوندی پاتې شوی وي.

يوه ورځ مېرمن مايلي د براون له خوا وروغوښتل شوه او اوليور ته يې وويل چې د ده مشر ورور موندل شوی دی او ماځيگر به د ښاغلي براون او ډاکټر سره ددوي کور ته راشي. کله چې مېرمن مايلي بيرته کور ته راغله نو اوليور او روز وليدل چې د هغي سترگي په ژړا سړی وي. دا خپلی کوټي ته ولاړه او دواړو ترډېره وخته انتظار کوو چې له هغي د ژړا سبب معلوم کړي خو هغه رانغله. کله چې ښاغلي براون، ډاکټر او يو بل کس د ميلمنو کوټي ته راننوتل نو اوليور هڅ ووهلو چې بل سړی به د ده ورور وي خو د هغه په ليدو بيا هم حيرانه پاته شو.

ده يو واری له کوڅې ليدلي و چې دی سړي د هغه د کوټي کړکی چې بهر ته وه، دننه کتل راکتل. اوليور هغه وخت ورته ځان ښکاره نکړو خو داسی هڅ يې ووهلو چې هغه سړی په بد نيت ورته ولاړ و. اوس هم هغه اوليور ته بد بد کتل او روغېر يې ورسره ونکړو. ښاغلي براون په لاس کی اسناد نيولي و چې پر يو ميز يې کيښودل. بيا يې مونک ته وويل چې د خپل پلار د وصيت په اړه د ټولو په وړاندی خبره وکړي. ده زړه نازړه د وصيت ټکي ټولو ته وويل نو براون تری وپوښتل، کله چې ستا د پلار دوېمه ښځه مړه کيده نو د هغي په غاړه کی يو لاکټ او په لاس يې يوه گوته وه، هغه څه شول. مونک خپل ځان پری ناپوهه وښودولونو براون يو خدمت گار ته اشاره وکړه چې په بله کوټه کی ناست ښځه او مېړه ورته راولي. دوي چې کوټي ته راغلل نوپه اوليور له ويرې خولي راماتي شوې. هلته بمبل او د يتيم خانې مشره ولاړ و. ښاغلي براون ورته وويل چې که ريښتيا يې وونه ويل نو پوليسو ته به يې وسپاري.

دوي د مونک له خوا دوي ته د گواښولو او د گوټی او د لاکټ په سيند کی د غورځولو کيسه تېره کړه نو د اوليور په سترگو کی اوبښکی راغلی. بمبل

او مېرمنه يې له هغه ځايه رخصت شول نو بڼاغلې براون له مونک وپوښتل، د بحري ځواک د هغه افسر دوه لوني وي چې يوه يې له ايگنس ډېره کشره وه، ته خبر يې چې هغه وړه خور يې څه شوه؟ مونک وويل، هغه ما تر ډېرې مودې ونه لیده خو اوس دا دی ستا څنگ ته ناسته ده. هغه روز ته اشاره وکړه نو اوليور هک پک پاتې شو. روز د ده سکه ترور وه ، په دی خبر هغه له خوشالۍ په توپونو شو. بڼاغلې براون اوليور ته وويل چې مشر ورور يې يو مجرم و او داسی مجرم د پلار په ميراث کی حق نه لري، خو ته دی ورور ته خپل حق ورکړه چې د يونيک انسان په توگه ژوند وکړی شي. هغه په خوشالۍ ورته نيمه برخه وليکله اومونک امريکه کی د ژوند کولو لپاره روان شو.

په بله ورځ اوليور خبر شو چې محکمې فيگن ته د مرگ سزا ورکړی وه او د ده د غرغره کېدو ورځ هم ټاکل شوی وه. ده غوښتل چې په وروستي ځل د فيگن لیدو ته ورشي نو بڼاغلې براون له ځانه سره بوتلو. د بندي خانې په يو تياره کوټه کی فيگن د يو ديوال سره ولاړ و او د رڼا لوري ته يې کتل. دواړه محافظان يو خوا ته ودرېدل او براون د اوليور سره ورنږدې شو.

د بندي خانې په دروازه يو پوليس له براون پوښتنه وکړه پوليس. تاسو د بندي سره د لیدو اجازه راوښايئ.

براون. دا دې وگوره .

پوليس. دا ماشوم هم له تاسو سره ځي؟ ماشومانو لپاره د دې بندي کتل مناسب نه دي.

براون. ستا خبره سمه ده خو زه د دې ماشوم لپاره ورسره راغلي يم. دا سړي د ده مجرم دی.

پولیس. (دروازه خلاصوي) د دې دروازي نه بني لاس ته په کوټه کی ستاسو کس ناست دې.

فيگن. (ځان سره خبری کوي) شابسي چارلي. ډېر ښه...ډېر ښه...اوليور خو اوس لوی سړی ښکاري...هله شابه ژر کټ ته يې ورسوئ چې خوبولی دی.

محافظ. فيگن...ستا ملاقات له خلک راغلي دي.

فيگن. هو..فيگن زما نوم دی. څوک دي؟

محافظ. دا دوه کسان له تا څو پوښتنې لري. فيگن..راوینس شه.

فيگن. زه وینس يم.... خو ډېر ژر به په ابدي خوب ویده شم. دا سړی څوک دی؟

براون. زه د مونک په اړه درنه پوښتنه لرم. هغه تا ته څو کاغذونه درکړي و؟

فيگن. دا دروغ دي. ما سره هيڅ هم نشته. اوليور...رانبردی شه چې په غوږ کی درته یوه خبره وکړم.

اوليور. زه اوس له ده نه ویرېږم. وایه څه راته وایې؟

فيگن. (په ورو غږ) هغه کاغذونه په یو خلته کی دي او خلته د کوټې د بخاري خوا ته د خښتې لاندې ایښې ده. اوليور...زه خبر يم چې ما درسره بد کړي دي، خو ما له دی ځایه وباسه...که دا نشي کولې نو دعا راته وکړه...

اوليور. (په ژړا) خدایه ته دا سپین بریرې وبخښي...

فيگن اوليور ځان ته رانبردی کړو او ورته يې زاری پېل کړې چې دی له مرگ نه وژغوري. هغه اوليور ځان سره کلک و نیولو او په ژړا

شو. يو محافظ را وړاندی شو او ماشوم يې د فيگن نه جلا کړو.
بناغلي براون د اوليور په سر لاس کېښودو او دی يې له هغه ځايه
راوويستلو. اوليور ترډېره وخته د فيگن غږ اورېدو چې د بخښنې
لپاره يې زاری کولې.

دری مياشتې تېرې شوې او په دی موده کې روز د خپل چنغول هېرې ته
واده شوه. مېرمنې مايلي د خپل زوی او امېرور سره ژوند پېل کړو.
بناغلي براون اوليور د زوی په توگه خپل قانوني وارث کړو. نوح ته
د پوليسو له خوا د کار تربيه ورکړی شوه او هم هلته يې د دوي لپاره
کار پېل کړو. بمبل د کليسا له وظيفې وشړل شو او د خپلې مېرمنې
سره په هم هغه کارخانه کې کار کولو ته اړ شو چې پکې به يې
ماشومان وهل ټکول.

او د هغې ښار په هديره کې د يو زوړ قبر د پاسه د شناخت ډبره ودرول
شوه چې ورباندې د ايگنس نوم ليکلې و.

پاي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library